

РЕШЕНИЕ

№ 28541

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 06.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6039** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Ш. Х. М. Бута, гражданин на П., [дата на раждане], паспор № XXXXXXXXXXXX, чрез адв. И., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.54, офис 410, ел.адрес: [електронна поща], моб.тел.: [ЕГН] срещу отказ за издаване на виза тип „D“ постановен на 24.04.2026г. от завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в И.,П., във връзка с подадено от жалбоподателя заявление от 25.02.2026г.

Твърди се, че процесният акт е незаконосъобразен, тъй като жалбоподателят е гражданин на трета страна, съпруг на българска гражданка – Ц. А. и издаването на виза е необходима предпоставка за упражняване правото на събиране на семейства. И като такъв акта е в нарушение на чл.8 ЕКПЧОС.

Същевременно акта е незаконосъобразен – постановен при липса на мотиви и при допуснато съществено нарушение на производствените правила. Не са изложени никакви съображения относно пилотажето на посоченото от органа основание по чл.10 ал.1 т.1 ЗЧРБ. Заповедта е постановена и в нарушение на принципа на пропорционалност. Чрез референция към решение по дело С-225/16 и С-380/18 на СЕС се твърди, че отказът за събиране на семейството на основание национална сигурност изисква конкретни и проверими данни, а не общи предположения и хипотези. Нарушено е и изискването на чл.30 ал.2 НУРИВОР – непозната съгласувателна процедура, тъй като становището на ДАНС остава напълно непознато на жалбоподателя, което нарушава и изискването за ефективна съдебна защита.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата.

По силата на чл.10 ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

ВАС е имал възможност да постанови, че: „За да бъде допустима жалбата против отказ за издаване на виза тип „D“, е необходимо и достатъчно оспорващият да посочи конкретните обстоятелства, поради които с отказа за издаване на виза се нарушава упражняването на гарантирани от ЕКПЧ права и свободи. Едва с решението си по съществото на спора, след като прецени събраните в хода на процеса доказателства, съдът следва да установи дали оплакването за нарушаване на основни права е основателно. Като е сторил това в рамките на проверката по допустимост и редовност на жалбата, съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в резултат на което е постановил неправилен съдебен акт.“./виж Определение № 4310 от 20.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3541/2026 г. и др/.

В настоящият казус жалбоподателят твърди, че се нарушава правото му на зачитане на личния и семеен живот по чл.8 ЕКПЧОС.

В този смисъл, следва да се приеме, че процесната жалба е допустима и редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази и приема:

Със заявление от 25.02.2026г. депозирано в посолството на Република България в П. жалбоподателят е поискал предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейството. Приложени са удостоверение за граждански брак с българският гражданин Ц. А., декларация от съпругата му за осигуряване на жилище, декларация за съвместно съжителство от нейна страна, декларация от сина на съпругата му, че ще поеме издръжката на жалбоподателя, удостоверение за раждане на жалбоподателя, удостоверение от полицията в окръг Г., П., че към датата 30.01.2026г. лицето няма криминално досие, сключена застраховка, извечение от банкова сметка за налични авоари и пр.

Заявлението и приложените документи са изпратени на ДАНС, като в отговор е изразено отрицателно становище, рег. № Мн-31-176/08.04.2026г.

На тази база и при постановяване на процесният отказ ответника е посочил, че съгласно чл.10 ал.1 т.1 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влиза в страната на ужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

С нарочно разпореждане съдът е постановил ответника да представи изготвеното и представено становище от ДАНС в рамките на съгласувателната процедура за който цел е издадено и нарочно съдебно удостоверение. Същото е приложено по делото с молба от 18.06.2026г.

Безспорно е, че жалбоподателят е сключил граждански брак с български гражданин. Безспорно е и, че разпоредбата на чл.8 ЕКПЧОС защитава правото на личен и семеен живот. Конкретните измерения на правото в т.1 и т.2 от разпоредбата са регламентирани като правото на всеки на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията./т.1/ и недопустимата намеса на държавните власти в упражняването на това право, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на

страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

В този смисъл еднозначно следва да се приеме, че правото на защита на семейния живот е основно право по Конвенцията, но същевременно същото може да бъде ограничено от съображения свързани с националната и обществена сигурност. На първо място съдът следва да провери дали са доказателства относно ефективното и реално намерение за упражняване на правото на семеен живот а не илюзорното и превратно позоваване на него. В тази връзка съдът е указал на жалбоподателя да представи доказателства относно наличието на реални и ефективни семейни отношения. В отговор е поискано и допуснато събиране на гласни доказателствени средства – разпит на свидетел, а именно – съпругата на жалбоподателя.

Видно от дадените показания, за последно се е видяла със съпруга си през 2024г., септември месец в Р.Турция, а преди това – през 2019г. Жалбоподателят е ходил на консултации там. Поддържат ежедневно контакт през мобилно приложение. Същевременно и видно от показанията за нея се грижи както съпругът и, така и синът и.

В този смисъл съдът не може да приеме, че дадените показания позволяват да се установи наличие на реални и ефективни семейни отношения, нито дори ясно намерение за такива. Ако действително се приеме, че жалбоподателката се издържа както от съпруга си, така и от сина си, то тя би могла да пътува по-често поне до Турция/съседна държава/ за да бъде със съпруга си, особено когато той е провеждал медицински консултации там. Провеждането на лична среща само два пъти за период от близо 7г. и то в хипотеза в която се твърди, че лицата разполагат със средства, съпругът е посещавал често съседна страна, респ. не е наличие пречка и съпругата му да бъде винаги там с него, ясно свидетелства, че лицата не поддържат трайни, реални и ефективни семейни отношения.

Т.е. за е наличие обосновано и противопоставимо твърдение за противоправно вмешателство в правото на личен и семеен живот жалбоподателят следва ясно да докаже, че се позовава на това право с намерение за реално упражняване и изхождайки от неразривната същност на брючния съюз, а не илюзорно, хипотетично и превратно. Едва след това следва да се прецени дали намесата вече е законна и легално оправдана. Видно от събраните доказателства по делото съдът не може да приеме, че съпрузите не упражняват реален и ефективен /според възможностите на положението си/ семеен живот. Що се касае до комуникацията в мобилни приложения, ако тя е достатъчна за семейни отношения що за право би било това по чл.8 от Конвенцията. В съвременното общество почти всеки осъществява комуникация чрез мобилни приложения. В т.ч. и чрез приятели, чрез участие в различни групи по интереси и прочее, които не могат да бъдат сравнени нито приравнени на намерение за активни семейни отношения. Най-малкото защото това би опорочило същността им /би отишло отвъд обхвата на защитата по Конвенцията/, особено в хипотези в които се ползват приложения за запознанства и пр.

Като продължение:

Следва да се посочи ясно, че правото на личен и семеен живот по Конвенцията не е географски определено, така, че да се приеме, че същото е възможно да бъде упражнено само и единствено на територията на Р.България. От страна на жалбоподателя липсват доказателства семейството да се е събирало, да е прекарвало активно време или да са извършвани опити семейството да се събере, другаде. В този смисъл липсва ясна обосновка защо жалбоподателят счита, че това право може да бъде реално и ефективно упражнено само и единствено на територията на Р.България или поне защо и каква е необходимостта обосновала искането му да упражни това право на територията на тази страна. Твърденията на свидетелката, че се грижи за болният си баща в България не представляват твърдения на страна а обяснения на свидетел, които не могат да заместващ

неизложени в жалбата аргументи, защото най-малкото така биха опорочили естеството на свидетелските показания до степен на необективност. Същевременно обаче дори свидетелката не посочва кое ограничава възможността да упражнява грижи за баща си в П. или Турция-т.е. местата на които съпрузите са се виждали. И като следствие – ако необходимостта от грижата за възрастният родител е причината водеща до невъзможност за упражняване на лични и семейни отношения, то напълно неотнормено е да се претендира незаконосъобразност в действията на държавните власти.

ЕСПЧ е имал повод да се произнесе, че намесата на органи на публичната власт в правото на лицето на зачитане на личния и семейния му живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията следва да бъде квалифицирана като „недопустима“, ако бъде установено, че: (1) не е „в съответствие със закона“ (in accordance with the law); (2) не преследва някоя от легитимните цели, изброени в разпоредбата на чл. 8, параграф 2 екПЧ и (3) „не е необходима в едно демократично общество“ – така решение от 2.7.2018 г. по дело L. v. F. (жалба № 588/13), параграф 42.

Най-общо анализът на посочените разпоредби на т.1 и т.2 на чл.8 от Конвенцията позволява да се очертаят два типа публичноправни задължения, поети от страните по конвенцията. Така, като „негативно“ може да се определи задължението на държавите да се въздържат от недопустима намеса в личния и семейния живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията на гражданите чрез властнически актове на техните органи, а като „позитивно“ се квалифицира задължението на държавите да обезпечат в националните си правопорядъци условията за ефективно зачитане на неимуществените права по член 8ЕКПЧ/така виж решение на Голямата камера от 16.7.2014 г. по дело Hämäläinen v. F. (жалба № 37359/09)/.

Нито един аспект от конвенцията обаче, независимо от все по-широкото и еволютивно тълкуване от страна на ЕСПЧ/за все по-широкото тълкуване виж проф.Е. М., Т. Р. of Н. D., Н. and R. in EcHR, C.-law Concerning the Right to Respect for P. L. (Article 8 ECHR), Годишник на департамент „Право“ на НБУ, 2022г./ не позволява да се приеме, че посочената разпоредба задължава националните власти да предоставят право на свободно установяване и придвижване на територията на страна по Конвенцията само поради факта, че дадено лице, установено, живеещо и имащо статут на гражданин на друга държава е манифестирало такова намерение без никаква реална подкрепяща го обосновка.

Като продължение, решението на СЕС на което се позовава жалбоподателят е постановено във връзка с приложение на Директива 2008/115 който нормативен акт третира връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Т.е. предмет коренно различен от фактите и същността на настоящият спор. В абсолютно същият контекст е постановено и другото, посочено от жалбоподателя решение. Независимо от това обаче, Съдът в Л. е постановил ясно, при общовалидност на констатациите, че: обхватът на понятието „заплаха за обществения ред“, съдържащо се в последната разпоредба, трябва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда гражданин на Съюза, който е използвал правото си на свободно движение, и някои от членовете на семейството му е възможно да бъдат счестени за заплаха за обществения ред само ако личното им поведение представлява действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен интерес на обществото в съответната държава членка (вж. в този смисъл решения от 29 април 2004 г., О. и О., C-482/01 и C-493/01, EU:C:2004:262, т. 66 и 67, и от 10 юли 2008 г., J., C-33/07, EU:C:2008:396, т. 23 и 24)/виж т.29/.

Като същевременно що се отнася до понятието „заплаха за обществената сигурност“, Съдът съответно приема, че в контекста на Директива 2004/114/ЕО на Съвета от 13 декември 2004 година относно условията за прием на граждани на трети страни с цел образование, ученически

обмен, безвъзмездно обучение или доброволческа дейност (ОВ L 375, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 94) това понятие трябва да се тълкува по-широко, отколкото в съдебната практика относно лицата, които се ползват с правото на свободно движение, и че посоченото понятие по-специално може да обхване потенциалните заплахи за обществената сигурност (вж. в този смисъл решение от 4 април 2017 г., F., C-544/15, EU:C:2017:255, т. 40).

Успоредно с това в т.33-37 на решение 12 декември 2019 г. по дело C-380/18, ECLI:EU:C:2019:1071, чрез референция към друга своя практика и то в светлината на фактите на настоящия спор Съдът в Л. ясно постановява:

33. За да се уточни обхватът на понятието „заплаха за обществения ред“ по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от Кодекса на шенгенските граници, съответно се оказва необходимо да се вземат предвид текстът на тази разпоредба, нейният контекст и преследваните цели от законодателната уредба, от която разпоредбата е част (вж. в този смисъл решения от 24 юни 2015 г., T., C-373/13, EU:C:2015:413, т. 58 и от 4 април 2017 г., F., C-544/15, EU:C:2017:255, т. 30).

34. На първо място, що се отнася до формулировката на член 6, параграф 1, буква д) от този кодекс, трябва да се отбележи, че за разлика по-специално от член 27, параграф 2 от Директива 2004/38, в него не се изисква изрично поведението на съответното лице да представлява действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес, за да може това лице да бъде счетено за заплаха за обществения ред.

35. На второ място, тази преценка се подкрепя от контекста, в който се вписва член 6, параграф 1, буква д) от Кодекса на шенгенските граници.

36. В това отношение най-напред е важно да се отбележи, че посочената разпоредба също така има тясна връзка с Визовия кодекс, тъй като съгласно член 21, параграф 1 от последния изпълнението на условието за влизане, посочено в нея, трябва да се провери преди издаването на единна виза.

37. Следователно широката свобода на преценка, призната от Съда на компетентните органи на държавите членки при проверката на изпълнението на условията, от които зависи издаването на единна виза, предвид сложността на такова разглеждане (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2013 г., K., C-84/12, EU:C:2013:862, т. 56—60) логично трябва да се признае на тези органи и когато определят дали гражданин на трета страна представлява заплаха за обществения ред по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от Кодекса на шенгенските граници.

На тази база и отчитайки ясната дискреция с която разполагат националните власти при

преценка посоченото обстоятелство и изискването за наличие на все пак ясни данни за квалификацията на едно лиц като заплаха за общественит ред и националната сигурност, съдът съобрази предственото от ДАНС становище, част от административната преписка, обосновало и постановяване процесният отказ.

Видно от него лицето е пребивавало в Б. от края на 2012г. когато е сключен и гражданки брак с българската гражданка. Още тогава е била налична информация за неговата съпричастност и то в качеството на организатор на престъпна група занимаваща се с незаконно подпомагане на чужди граждани без документи за самоличност да пребивават на територията на страна и превеждането им не през обозначаните затова места. В т-м- същият е организиран и транспорт на тези граждани до желани дестинация в З. Европа. Посочената дейност е довела до кумулиране на значителен финансов ресурс. През 2015г. жалбоподателят и членовете на семейството му са задържани от българските власти и са им повдигнати обвинения по чл.321 вр. чл.280 и чл.281 НК но през 2016г. след като е пуснат от следственият арест по медицински причини жалбоподателят е напуснал България и се е установил в Турция. Наложено му е и ПАМ – забрана да влиза на територията на страната. И до днес за него постъпват данни, че продължава да извършва посочената дейност отдалечено от територията на Р Турция с посредничеството на съпругата си Ц. А.. В този смисъл ДАНС счита, че е налице основаието по чл.24 ... ЗЧРБ.

Дотук изложеното позволява да се приеме, че са налице достатъчно точни и ясни данни позволяващи лицето да бъде квалифицирано като заплаха за международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Съдът не е допуснал оспорване на това становище предвид неговия незадължителен характер, но и предвид факта, че в производство като настоящото съдът не може да установи контрол над дейността на ДАНС преценявайки криминално-следствената и доказателствено-аналитичната обосноваост на техните становища и то в областта на националната сигурност. В. това становище, като акт в областта на националната сигурност и общественият ред не подлежи на оспорване и по силата на чл.128 ал.3 АПК. Същевременно съдът не е ограничил възможността страната да представи други, оборващи доказателства за да бъде извършена преценка по същество на спора.

Представеното в тази връзка прокурорско постановление за прекратяване досъдебното производство срещу жалбоподателя не може да се възприеме като акт отричащ участието на жалбоподателя в престъпна дейност. Напротив, видно от самото постановление са налице много косвени доказателства за участието му в трафик на мигранти, при това потвърдена с показания на редица свидетели, някои от които отрекли впоследствие показанията си. Още повече – това прокурорско постановление, изготвено в контекста на наказателното производство има по-различно значение и смисъл от вложеното в нормата на ЗЧРБ. Целта на специалният ЗЧРБ е да не се стига до ситуация поставяща в заплаха обществената сигурност и националните интереси, а цялата наказателната обвинение, респ. прокурорските проверки – да се установи и повдигне обвинение за вече извършено престъпление. Именно поради това наличието на всички данни по делото, а в т. и представеното от жалбоподателя прокурорско постановление свидетелстват, че личността на жалбоподателя разкрива такава опасност и, че превантивната цел на приложената норма, предвид личността му, е обоснована и с фактите по делото.

В своята практика по аналогични казуси Върховният административен съд е имал възможност да постанови, че:

„Според разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на разрешение на службите за административен контрол на

чужденците, което съгласно чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. В случая по делото не е спорно, че е изразено отрицателно становище от ДАНС с вх. № 02-134/23.02.2024 г. по описа на отдел "Миграция" към СДВР. Отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Същото, в хипотезата на чл. 22, ал. 4 във връзка с чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на съответното право. Това становище не подлежи на отделен контрол и е част от съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ, имащо задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Законосъобразността му се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21 - не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, то решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

В случая в становището на ДАНС са изложени подробно и конкретно обстоятелствата, въз основа на които е формулиран извод, че с действията си лицето би могло да представлява опасност за сигурността и интересите на българската държава. Тези обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя. Изброените факти в становището, дадени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, са относими към крайният извод в становището, което го прави обосновано към хипотеза по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, която е налице и в случай само на предполагаема възможност действията на лицето да засегнат интересите на българската държава. Съдът проверява правомощието за и обосноваването на преценката на ДАНС с посочени данни, а дали тази преценка за целесъобразност е правилна е извън съдебния контрол по същество (аргумент от чл. 169 от АПК). Неоснователно е оплакването за нарушение на чл. 8, § 1 от ЕКПЧ. Правото на зачитане на личния и семейния живот не е абсолютно, доколкото чл. 8, § 2 от ЕКПЧ предвижда възможност за намеса на държавата в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществена сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Чужденецът не доказва, че са налице реални пречки за осъществяване на семеен живот извън България. Следва да се посочи, че е спазен принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директивата 2004/38/ЕО - мерките трябва да се основават изключително на личното поведение на лицето, което да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха за някои от основаните интереси на обществото“./виж Решение № 4008 от 9.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 11592/2025 г. и в същият смисъл Решение № 3551 от 30.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 12492/2025 г./.

В светлината на тези факти, при пълната относимост на аргументите и наличието на ясна практика на ВАС и съда на ЕС и при наличие на достатъчно данни от фактическа страна обосноваващи приложение на чл.10 ал.1 т.1 ЗЧРБ съдът счита,че жалбата е неоснователна.И отново счита за необходимо да посочи – чужденецът не просто не доказва, но и не твърди,че са налице пречки за осъществяване на правото на семеен живот извън България /показанията на свидетел не могат да заместят липсващи твърдения на жалбоподател.същите – обсъдени по-горе/ Що се касае до твърдението за непрозрачна съгласувателна процедура,съдът счита за

необходимо да посочи, че на основание чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ, мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Р България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи, а когато този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на ЗЗКИ. В настоящия случай, мотивите за постановения отказ се съдържат именно в представеното по делото писмо на ДАНС, от които е видно изразено от агенцията отрицателно становище, както и причините за него. В контекста на настоящото производство и именно с оглед правото на достъп до съд по чл. 6 ЕКПЧ същото е представено на страните и те са изразили своите аргументи.

Поради това и на основание чл. 172 ал. 2, предл. четвърто от АПК, Административен съд София-град,⁷⁴ състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Х. М. Бута, гражданин на П., [дата на раждане], паспор № XXXXXXXXX, чрез адв. И., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 54, офис 410, ел. адрес: [електронна поща], моб. тел.: [ЕГН] срещу отказ за издаване на виза тип „D“ постановен на 24.04.2026г. от завеждащ консулска служба в посолството на Р. България в И., П., във връзка с подадено от жалбоподателя заявление от 25.02.2026г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: